

BULETIN INFORMATIV

pentru

LEGIONARI

Bergham — Bavaria

Anul II, Nr.15

Mai

Iunie

Iulie 1981

" Să nu se uite că noi poporul român, stăm aici pe acest pământ, prin voia lui Dumnezeu și binecuvântarea Bisericii creștine. În jurul altarelor bisericilor, s'a aflat adunată de mii de ori în vremuri de bejenie și retriște, întreaga suflare românească de pe acest pământ, cu femei, copii și bătrâni, cu conștiința perfectă a ultimului refugiu posibil. Si astăzi stăm gata să ne adunăm, - poporul român -, în jurul altarelor ca'n vremuri de mari primejdii, pentruca ingenuchiați să căpătăm binecuvântarea lui Dumnezeu .

Răsboaiele se câștigă de aceia cari au știut să atragă din văzduh, din ceruri, forțele misterioase ale lumii nevăzute, și să-și asigure concursul acestor forțe. Forțele acestea misterioase sunt sufletele morților, sufletele strămoșilor noștri, cari au fost și ei odată legați de glia, de brazdele noastre, cari au murit pentru apărarea acestui pământ și cari sunt și azi legate de el prin amintirea traiului lor de aici și prin noi, copii, nepoții și strănepoții lor. Dar mai presus de sufletele morților stă Dumnezeu .

Odată aceste forțe atrase, ele vin în balanța ta, te apără, îți dau curaj, voință și toate elementele necesare victoriei și te fac să învingi. Introduc panică și groază în dușmani, le paralizează activitatea . În ultima analiză biruințele nu depind de pregătirea materială, de forțele materiale ale beligeranților, ci de puterea lor, de a-și asigura concursul puterilor spirituale. Astfel se explică - din istoria noastră - biruințele miraculoase ale unor puteri materialicești cu desăvârșire inferioare .

Cum se poate asigura concursul acestor forțe ?

- 1) Prin dreptatea și moralitatea acțiunii tale, și
- 2) Prin apelul fervent, insistent la ele. Chiamă-le, atrage-le cu puterea sufletului tău și ele vor veni ".....

Corneliu Zelea Codreanu

" Cărticica Sefului de Cuib "

pg.54-55

Student la Universitatea din Iași în anul 1921..(urmare) .

Deschiderea Universității a sporit numărul studenților. Printre cei veniți se afla și studentul Corneliu Zelea Codreanu, din anul III al Facultății juridice, fiul Profesorului Ioan Zelea Codreanu, unul dintre stâlpii Partidului Naționalist Democrat de sub președenția lui A.C.Cuza și N.Iorga, ceilalți doi .

Înainte de a veni la Iași auzisem despre el dela colegii mei; aici am fost pus la curent cu toată lupta ce o însufletea și o conducea acest tânăr născut Conducător .

Născut la Iași în 13 Septembrie 1899, simțise printre cei din-tâi chemarea Iașului. Conducător de o mână nevăzută a destinului, venise cu doi ani înainte, dela Huși la Iași, să-și îndeplinească misiunea pe care i-o hărăzise Dumnezeu

Ajuns în Iași, sufletul lui mare simțise musttrarea marilor dispăruți, a căror umbre ocrotesc sfintele ruini ale acestui oraș...

Călcând pe pământul scump al orașului care-i fusese leagăn, tânărul student și-a simțit sufletul copleșit de neliniști. Ochii lui vedeau devastarea și copleșirea îngrijorătoare a sfintelor ruini, icoană vie în care se prăbușise o țară . În inima lui se acumulase durerea întregului neam care suferea de moarte, iar în sufletul lui clocotea viforita revoltei împotriva nedreptăților criminale ce se făcea poporului românesc...

Sosise la Iași cu un ceas înainte de a fi prea târziu .

Înainte de Războiul cel Mare, tineretul universitar reprezenta cu drept cuvânt sufletul Neamului. Tinerețe și avânt, suflete curate și desinteresate, studențimea trăia la maximum idealurile românismului, iar căldura acestor trăiri se răsfrângea ca lumina unei torțe veșnic aprinse, luminând și încălzind inimile întregului neam . Noțiunea de student și naționalist erau noțiuni care se confundau în limba poporului .

Văltoarea războiului schimbase însă înfățișarea de până atunci a vieții studențești. Studenții întorși depe front se grăbeau să-și dea examenele - cei mai mulți socoteau că și-au făcut datoria . Luptaseră pentru un ideal și avuseseră fericirea să-l înfăptuiască. România Mare era o realitate . Viața studențească nu-i mai interesa . Cei mai tineri și cei cari înțelegeau să continue tradiția naționalistă de totdeauna, s'au văzut deodată izolați și formând o minoritate. Profesori și studenți și mai ales... străinii începură lupta împotriva ideii naționale.. La adăpostul democrației, bolșevismul sovietic începea să îmbete mințile multora dintre tineri și bătrâni... Alunecarea pe panta pierzaniei se făcea repede .

Atunci apare ca un trimis al Providenței - Căpitanul .-

Dintru început chiar, se lămurește în el conștiința chemării : " Aveam senzația că în spatele nostru stă neamul tot, cu vii, cu alaiul de morți pentru țară, cu tot viitorul lui ", scrie el în Cartea " Pentru Legionari " .

Deaceia 2 ani de când era în Iași erau pentru el doi ani de lupte, doi ani de biruințe.....

Acțiunea sa avea nevoie de un cadru, de un cadru mare; în Universitate nu era atmosfera necesară unei lupte drepte, cavaleresti. Studenții naționaliști luptau deschis; toate acțiunile lor se desfășurau la lumina zilei.. Nu tot așa se întâmpla cu noua speță de studenți și " ideologi " cu pretenție de " deschezători de drumuri " . Toată acțiunea lor era din umbră , din hrube . Subsularile Universității, sau pivnițele întunecoase de sub clădirea oficiului Socola , erau locurile unde se făceau planuri și se dedeau direc-

tive de luptă deavolescă, acolo se pregăteau atentate lașe . Mișeli-
a și acțiune subterană de cârtiță - erau directive care plecau de a-
colo. Agenții comuniști, veniți de peste graniță, fără studii, fără
acte în regulă de multe ori, sau absolvenți de școli inferioare, e-
rau înscriși între studenții regulați. O comisiune stabilită le e-
chivala diplomele, sau îi supunea unui examen sumar și le dădea drep-
tul de a se numi studenți români..

Statul român n'avea nici o legătură cu regimul de dincolo de Nis-
tru și totuși Universitatea ieșeană recunoștea simple însemnări ca-
re purtau date ce nu puteau fi controlate și făcea tot posibilul ca
aceștia să-și poată desvolta în voie acțiunea lor nefastă...

Acolo în subsolurile Universității s'a pus la cale atentatul o-
dios din Senatul Țării - acolo s'au pregătit bombele cari au ucis pe
Ministrul de externe român, Greceanu și au rănit pe Eiscopul Oradi-
ei Ciorogariu .

Se stabilise că bombele fabricate acolo, au fost depozitate la
locuința studentului Marni, în strada Râpei, din Iași. Cu toate do-
vezile evidente ale amestecului lui Marni și a altora, care partici-
paseră la acest atentat, Rectorul Bratu, de tristă memorie, și alți
profesori ai Universității ieșene, au depus în acest proces ca mar-
tori ai apărării și au acoperit cu titlul lor, acțiunea criminală a
celor ce erau uneltele anarhiei comuniste de peste graniță . Mai mult,
au continuat să-i adăpostească și să-i ocrotească și pe mai departe,
ferindu-i de urmărirea poliției.. Lupta contra lor era de a-i scoa-
te din hrube la lumină și de a-i face astfel, să înceteze de a mai
fi primejdioși. Luptă grea și neegală -

Căpitanul își făcuse grupul său cu care acționa. Deși mic, era
strâns și bine organizat, intervenind curajos și la timp .

Se încercase o refacere a Centrului Studențesc, care n'a reușit...
Deaceea Căpitanul a găsit deocamdată un cadru mai potrivit pentru
acțiune imediată - în Garda Conștiinței Naționale a lui Constantin
Pancu. Acolo s'a putut dăruie cu tot avântul lui tineresc. Acolo a
arătat prima dată spiritul său prețios. Acolo apare el ca însufle-
țitor de masă. Acolo găsește el prilej să se impună prin curajul
său și prin vitejia sa . Ca un arhanghel apare pe clădirea R.M.S.,
în mijlocul mulțimei răsvrătite dela atelierele C.F.R. Nicolina, și
dezarmază prin curajul său, prin disprețul față de moarte, miile
de muncitori comuniști, prin mijlocul cărora trece ca un luptător
invulnerabil de legendă antică. Apariția lui dărză, fața lui lumi-
noasă uluește pe adversari, cari rămân muți, nemișcați, parcă stră-
fulgerați de privirea lui vulturească. Acolo, cu steagul în mână ,
își desvăluie chemarea. Mulțimile încep să-l simtă, puțini încep
să-l cunoască....

Ilie Gârneață
(Amintire nepublicată încă)

Legea tăcerii..

Legionarul să vorbească puțin. Poporul român, în înțelepciunea
lui, spune că " tăcerea e de aur " ..Gandi și aderenții lui făceau
exerciții de tăcere. Inginerul Gheorghe Clime ne îndrepta pe linia
acestei legi în lagărul dela Miercurea Ciucului în anul 1938, indi-
cându-ne să ne păstrăm tăcerea ceasuri întregi, în cursul zilei.
Obişnuința exaltării prin vorbe trebuia înfrântă, întoarcerea că-
tre adâncurile proprii, controlul căilor nesfârșite din sufletul
nostru, observarea forțelor interioare, întărirea posibilităților
de acțiune spirituală, iată ce urmărește legea tăcerii . Aceasta
ne predispoze la o meditație rodnică, la o reculegere sufletească,

la o purificare a conștiinței în fața faptelor săvârșite, la hotărârea de a nu mai cădea în greșală .

Revenirea din această stare de adâncire a gândurilor noastre în lumea sufletului trebuie să coincidă cu fapte noi, bune, frumoase, roditoare pentru familie, Neam și Dumnezeu. Vorba de astă dată trebuie să fie cumpănită, plină de miez, cu putere de influență și rodnicie .

Nu vorbirea, puterea de discuțiune, necesitatea argumentării în dispută, intervenția replicii, frumusețea discursului și măreția retoriceii a voit Căpitanul să oprească prin această lege, ci vorbăria seacă și amestecată, ușurința de a arunca vorbe oricând și oriunde, amestecul nechemat și nepoftit al oricărui de a se pronunța cu patimă și lipsă de seriozitate în orice problemă, cu un cuvânt - flecăreala, care cuprinsese toate cercurile societății românești .

Legionarul să făptuiască ; aceasta este prescrierea Căpitanului. Dar fapta poate să se producă în toate domeniile de acțiune și de creație, deci și în al retoriceii, în arta vorbirii frumoase și a exprimării gândurilor înalte .

Legionarul să făptuiască în tăcere, a fost dorința Căpitanului. " Numai când fiecare Român va ajunge să-și facă datoria fără ca să-l vadă nimeni, numai atunci vom fi mântuiți " (21.10.37) .

Prin tăcere în spirit legionar, ne sfințim sufletul cu cele mai frumoase gânduri și cele mai alese simțiri și ne trezim pregătiți de muncă rodnică și creatoare în scopuri superioare .

Vasile Iasinski
(comentar nepublicat încă)

Acțiune în disciplină și dragoste .

" Poporul trebuie să lupte pentru lege ca pentru propriile ziduri ale cetății " (Heraclit, fragmentul 44) .

" Cei mai buni preferă ceva, mai mult decât tuturor celorlalte : gloria eternă, lucrurilor trecătoare " (Heraclit, frag. 29) .

" Lupta este tatăl tuturor, regele a toate " (Heraclit frag. 53) .

Cuvintele acestea ale marelui gânditor Heraclit ar trebui gravate cu litere de o schioapă la fiecare întretăiere de străzi, deasupra tuturor semafoarelor și reclamelor, iar în fiecare casă ele ar trebui puse sub icoană, sau dacă acestea nu mai există, deasupra celor mai dragi talouri spre a fi zi de zi în ochii tuturor. Acestea sunt propoziții scurte dar pline de miez, propoziții care dacă ar fi mereu prezente în mintea oamenilor le-ar lumina calea ca farul în noaptea plină de furtuni a omenirii. Prima arată omului țelul pe care acesta trebuie să-l urmărească în comunitate, a doua îi indică țelul ce are de urmărit luat ca individ singular, iar a treia îi desvăluie modalitatea prin care se realizează totul. Toate aceste trei propoziții își au punctul de pornire din același izvor : logosul. Căci logosul e legea, el e eternul, perfectul cu un cuvânt divin, iar modul de atingere al acestuia este lupta, lupta care la rândul ei nu este altceva decât același logos . Si toate aceste propoziții vizează un singur lucru : Omul, în special starea lui plină .

Omul ca ființă socialo-tehnică și în același timp ca ființă liberă are posibilitatea de a-și prelua sau nu acest specific . Numai

preluarea conștiință și deplină a specificului său îl face pe om cu adevărat om, numai ea îi deschide posibilitatea trăirii plene. Aceasta face pe Heraclit să predice necesitatea respectării legii, deci a ordinii, ca imperativul absolut al bunului mers al omului în comunitate, al realizării sale depline. Legea pe care el o are în vedere nu se referă la legea dată de puterea legislativă a cetății sau a statului și nici la cea care derivă din ordinea tehnică existentă la un moment dat, ci ea vizează legitatea în sine, structura de ordine a vieții politice, sociale, tehnice și morale în complexitatea ei. Ea vizează respectarea totalității normelor descoperite de rațiune ca expresie umană a logosului. Legitatea implică necesar negarea și combaterea arbitrarului, a bunului plac, a domniei părerii individuale, căci logosul, această lege a lumii, reprezintă ceea ce este comun. "Deaceia, mai zice Heraclit, trebuie urmat ceea ce este comun. Și cu toate că legea lumii, logosul, e comun tuturor, cei mulți trăiesc ca și cum ar avea propria lor putere de judecată" (frag. 2). Acest filozof nu va obosi întreaga sa viață în a combate concepția celor mulți, cum numește el pe cei care se conduc după părerea lor proprie - fie această izvorâtă din arbitrar, fie din interes personal sau din automatism inconștient -, în a combate pe cei care nu țin seama de ceea ce este comun, de ceea ce e etern, de legea care îi depășește dar fără de care nici măcar n'ar exista. Concepția lui Heraclit e deci mai mult decât una metafizică, ea este un îndreptar concret etic.

Când Căpitanul la 15 August 1927 în Nr. 2 al "Pământului Stămoșesc" formulează succint cele dintâi norme etice de viață legionară punând astfel temelii de granit ale Mișcării, nu face decât să se încadreze în această tradiție veche de 2400 de ani, formulată pentru prima dată de Heraclit, acest gânditor de demult, dar mereu nou și actual chiar și astăzi.

Este necesar și acum, chiar mai mult ca niciodată, să reamintim cele opt idei exprimate atunci de Căpitan, idei pe care fiecare legionar ar trebui să le citească, mai bine zis să le recite în fiecare dimineață, după rugăciunea cu care normal ar trebui să înceapă ziua.

"Prima idee : Curățenia sufletească, A doua : Desinteresarea în luptă, A treia : Avântul, A patra (într-o singură frază) : Credință, muncă, ordine, erarhie, disciplină, ... A cincea : Legiunea va stimula energia și forța morală a neamului fără de care nu poate exista niciodată biruința, A șasea : Dreptatea (Legiunea școală a dreptății și a energiei care s'o întroneze), A șaptea : Faptă, nu vorbă - Fă ! Nu vorbi !, A opta : La capătul acestei școli stă o Românie nouă și învierea mult așteptată a acestui neam românesc, scopul tuturor eforturilor, durerilor și jertfelor pe care le facem" (Pentru Legionari, pg. 319).

Ce ne spun aceste cuvinte ? O simplă analiză scoate îndată în evidență în mod elocvent ponderea deosebită pe care Căpitanul o dă acțiunii. Nu există idei între aceste opt în care acest esențial uman să nu fie prezent în mod direct sau indirect. Acțiunea este numită în mod direct drept luptă (în ideea a doua), avânt (în a treia), muncă (în a patra), stimularea energiei și forței morale (în a cincea), faptă (în a șaptea), înviere, efort, jertfă (în a opta). În mod indirect e amintită acțiunea în : curățenie sufletească (în prima) - curățenia sufletească reprezintă țelul acțiunii morale, căci curățenia nu există ca ceva dat ci ea se câștigă prin efort, prin activitate -, desinteresare (în a doua) - desinteresarea reprezintă un mod de manifestare a acțiunii -, credință, ordine, erarhie, disciplină (în a patra) - la fel moduri de existență și

manifestare a acțiunii-, biruință (în a cincea)- biruința nu este altceva decât țelul general al acțiunii-, dreptatea (în a șasea)- dreptatea este țelul specific al acțiunii legionare .

Pentru Căpitan primează acțiunea. Fără acțiune nu poate exista biruință, este de neconceput o înviere, este cu neputință realizarea curățeniei sufletești, a ordinii, a disciplinei și a dreptății .

Analiza ar putea merge mai departe în cercetarea modurilor de manifestare ale acțiunii în concepția Căpitanului, spațiul însă nu ne permite aceasta . Ne vom mărgini în consecință numai la câteva considerații mai generale. Aceste idei scot însă și un alt esențial al concepției Căpitanului. E vorba de primatul pe care îl are în concepția sa religiosul, moralul și naționalul . În consecință acțiunea nu este dusă numai de dragul acțiunii ; e departe de Căpitan conceptul nietzschean al acțiunii ca expresie a "voinței de putere" . Se poate spune chiar că conceptul legionar al acțiunii se află la capătul opus celui nietzschean, fapt care opune fundamental credința legionară ideologiei naziste . Deși aspectul național e comun acestora, deosebirea vine cu cea mai mare stringență din primatul religios și moral specific conceptului legionar, cu totul străin celui nazist. Acțiunea își află în conceptul Căpitanului originea și țelul în moral și religios. Aici Căpitanul reînvie pe Heraclit re-unindu-l cu Christos. Spun re-unindu-l căci el fusese deja odată uni cu Mântuitorul cu mult înainte de către teologia primară iar puntea de legătură a servit-o teoria sa asupra logosului. Concepția etico-politică a Căpitanului ne indică un alt moment de sinteză între etica heracliteană și cea creștină . Din partea creștină Căpitanul este puternic influențat de înalta teologie a iubirii pe deoparte, dar și de textul dela Mt.10,34 pe de altă parte, care sună : " Să nu credeți că am venit să aduc pacea pe pământ; N'am venit să aduc pacea ci sabia ". Acest text este unul din textele nou-testamentare de bază ale activismului creștin, activism atât de adânc înrădăcinat în spiritul Căpitanului. Si tocmai acest moment al luptei formează și liantul care unește sub o altă formă pe Heraclit de Christos . Dar nu este intenția acestor rânduri de a stabili concordanțe între Căpitan și diverși gânditori sau diverse teologii, ci cel mult de a evidenția și adânci concepția legionară prin apelarea la fenomene spirituale asemănătoare. De aceea ne oprim la aceste câteva indicații și vom căuta în cele ce urmează să analizăm conceptul activismului legionar și mesajul pe care îl transmite legionarilor de azi.

Constatăm deci că pentru Căpitan practicul, acțiunea are un rol fundamental. " Legiunea, spune Căpitanul, nu este numai un sistem logic, o înlănțuire de argumente ci o trăire . După cum cineva nu este creștin dacă cunoaște și înțelege Evanghelia, ci numai dacă se conformează normelor de viață afirmate de ea, dacă o trăiește" (Pentru Legionari, pg.320) . De altfel opera însăși a Căpitanului nu este un sistem teoretic ci o Mișcare, o formațiune, deci axată pe acțiune. Legionarii nu sunt filozofi ci oameni de acțiune. Si ca oameni de acțiune criteriul de verificare și valorificare a fiecăruia este numai fapta proprie. De altfel Căpitanul spune clar : " a șaptea idee e : Faptă , nu vorbă. Fă ! Nu vorbi ! (P.L.pg.319). În clipa în care în Mișcare dispăre fapta, dispăre și rațiunea de a fi a ei. În clipa în care un legionar uită imperativul faptei, el își neagă identitatea lui de legionar . Fapta, acțiunea, este un adevăr fundamental legionar care condiționează însăși existența Mișcării. Acesta trebuie mereu avut în fața ochilor !

În cartea sa " Pentru Legionari " Căpitanul, după ce enumără cele opt idei ale normei etice legionare se oprește numai asupra a două puncte din ele și anume asupra desinteresării în luptă (id.2-a)

și asupra disciplinei și dragostei (puncte din ideea 4-a, unde dragostea e considerată ca un aspect al credinței). Faptul că scote în evidență numai aceste puncte indică importanța pe care Căpitanul le-o dă. Atât desinteresarea cât și disciplina și dragostea reprezintă moduri de manifestare ale acțiunii. Prin sublinierea lor de către Căpitan se indică greutatea pe care o au. Si într'adevăr. Acțiunea, din punct de vedere legionar, n'are drept de existență dacă nu ținește spre acel ceva comun, preconizat de Heraclit, atât de concret și clar exprimat de Căpitan prin cuvântul desinteresare. Prin desinteresare egoismul desintegrant, aducător de nenorocire, este ținut în frâu. Se face astfel loc acțiunii pusă în scopul ideilor generoase, etern valabile. - "Infrângerea interesului personal. Aceasta este o altă virtute fundamentală a legionarului" (P.L.pg.320), zice Căpitanul. Pentru a fi legionar, spune dânsul ceva mai departe, nu e de ajuns nici "înțelegerea rațională a Mișcării legionare". Ci numai conformarea vieții cu normele de viață legionară". Printre acestea, la fel de fundamental ca și desinteresul, sunt disciplina și dragostea.

Este deobște cunoscut elogiul pe care Căpitanul îl face dragostei. S'a scris mult despre aceasta. Aici mă restrâng la două citate care subliniază mai elocvent rolul dragostei în modelarea acțiunii și în determinarea scopurilor ei. "Dragostea, putem citi în Cartea "Pentru Legionari", nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răsvrățire sângeroasă, nici războire socială. Ea nu poate însemna niciodată conflict", iar ceva mai departe - "Dragostea aplicată înseamnă pace în suflete, în societate și în lume" (pg. 321). Aici e punctul în care Căpitanul îl depășește pe Heraclit întemeindu-se pe Christos.

Realistul din el, care l-a dublat totdeauna pe vizionarul C. Z. Codreanu, îl face să vadă și limitele dragostei în desfășurarea vieții zilnice. El își dă seama că pot exista situații când dragostea ajunge să anihileze acțiunea oprind mersul înainte. Astfel el zice: "Pot fi o sută de oameni care se iubesc între ei ca frații. Dar în fața unei acțiuni, e posibil ca fiecare să aibă câte o părere. O sută de păreri nu vor birui niciodată. Dragostea singură nu-i va putea face biruitori. Este nevoie de disciplină. Pentru a birui trebuie să-și însușească toți o singură părere, aceea a celui mai experimentat dintre ei, a șefului" (P.L.pg.323). Prin accentul pus pe cuvântul "experimentat", deci pe rațiune, Căpitanul după ce preia conceptul creștin de dragoste îl împletește pe acesta la rândul său cu vechiul concept heraclitean al logosului, al rațiunii. În forma aceasta el poate afirma următorul adevăr, demonstrat pretutindeni de experiența zilnică: "Disciplina este cheazășia biruinței pentru că ea asigură unitatea efortului" (id.ib.). Fără disciplină nu poate fi vorba de biruință. Acest adevăr, ca și cel după care acțiunea din punct de vedere legionar e numai atunci legitimată când se împletește cu dragostea, precum și adevărul că numai acțiunea permite câștigarea victoriei, numai ea poate aduce realizarea telurilor, aceste adevăruri trebuie să lumineze conștiința fiecărui legionar. Respectarea lor reprezintă și criteriul absolut sigur al verificării identității de legionar. Cel care se pretinde legionar și nu trăiește conform acestor adevăruri fundamentale greșește, sau se înșeală pe sine însuși.

Situația grea a lumii, a românismului și a Mișcării azi ne impune fiecăruia dintre noi să ne verificăm în lumina acestor trei adevăruri. Conștiința legionară ne va fi judecător. Si tot ea ne va indica drumul de urmat. S'o lăsăm să-și spună cuvântul și...s'o ascultăm.

A.b.ceu de politică pentru o țară mică..

Politică mondială, cu foarte rari excepții, pot face doar țările mari bine organizate și bine înarmate, țări care dispun de bogății și mijloace de tot felul. Ele mai poartă și denumirea de Mari Puteri.

Pentru unele din aceste Puteri Mari rostul lor în lume a fost (și mai este) redus la cuceriri de țări și subjugări de popoare. Așa au luat naștere imperii, s'au întins peste o parte din lume, devenind puteri coloniale - și-au dispărut cu timpul roase de nedreptăți, patimi și nesaț omenesc. Cu ele au pierit și multe neamuri căzute în robia lor, iar unora, care au opus rezistență, le-a rămas doar numele în istorie.

În politica internațională mai au încă valabilitate legile aspre ale firii. Cel mai tare caută să-l supună și să și-l facă șerb - pe cel mai slab. După aproape două mii de ani de creștinism este respectat de prea puțini aproapele ca individ, sau Stat. Se bucură însă de "respect" și sunt temuți cei ce au forță sau bani, iar dreptatea și adevărul sunt deseori la cheremul lor. Bine nu-i că-i așa. S'ar cere deci, mai multă trudă pentru promovarea principiilor moralei creștine și în politică, pentru desatanizarea ei.

Bine știut este că în politică interesul joacă un mare rol. Interese de satisfăcut au însă, nu numai Țările Mari, ci și țările mici. În umbra Marilor Puteri care-și dispută supremația în lume, o țară mică este nevoită să-și apere interesele ei vitale cum poate. Cel mai mare nenoroc îl au statele mici situate geo-politic în apropierea unei Țări Mari și hrăpărețe. Ca să nu fie subjugate de ea, își caută mai totdeauna sprijin la o putere internațională mai îndepărtată, care are un cuvânt greu de spus și este băgată în seamă, sau se asociază cu vecinii și cu cei de aceeași gintă ca să-i poată ține piept la necaz.

De necontestat este și faptul că formele de guvernare ale Statelor (deci sistemele lor social politice) sunt trecătoare, sau suferă schimbări. Iar, cu unele excepții, sistemele social-politice de guvernare a țărilor mici sunt fie impuse, sau propagate de o Putere Mare și - nu rare ori - folosite de ea pentru a-și întinde "obladuirea" asupra lor. Exemplu în această privință ni-l dă sub ochii noștri Rusia Sovietică cu bolșevismul ei.

O astfel de Putere Mare își are zona ei de influență, mai nou sateliții ei. Această zonă de influență, pentru o atare Tară Mare, nu-i altceva decât un teritoriu cărui i s'a pus gând rău de însușire, sau de exploatare economică. Ba a fost elaborată și chiar pusă în practică o doctrină de "apărare" a unei astfel de zone de influență..., ca treaba să-și aibă temei.

Marile puteri coloniale, ca tot ce este pământean, nu au o durată veșnică. Numai Puterea Celui de Sus este neîmărmurită. Pentru că's vremelnice, o țară mică, ca să poată exista, trebuie să se acomodeze conjuncturilor politice internaționale. Numai acele țări și popoare dăinuiesc, care știu și pot merge cu timpul.

Pentru a trece cu bine grele hopuri conjuncturale se cere multă înțelepciune și tact din partea Conducerii unui stat mic. Să nu-și asuprească poporul, servind de unealtă oarbă a puterii, sub influența căreia se găsește.

Cea mai mare greșală a Conducerii unei țări mici este - să-și prigonească și ucidă adversarii politici, pentru că au alt crez politic, sau în numele așa zisei "rațiuni de Stat", dictată de cele

mai multe ori - de interesele unei Puteri Mari . O atare Putere are în grijă - să fie distrusă în fașă orice reacțiune din zona ei. Si o face, folosind " cozile de topor " din țările mici .

Conducătorii Poporului român n'au dat totdeauna dovadă de înțelepciune politică. Nu rareori și-au nimicit adversarii politici, la dorința (mai ales) a " Înaltelor Porți ", lipsind astfel Țara de soluția ce mai nimerită cerută de unele conjuncturi . Din cauza aceasta Neamul nostru a avut mult de suferit, iar Pământul românesc ne-a fost deseori ciopârțit și părți din el răpit .

Acest a.b.ceu de politică al unei țări mici, deși-i destul de cunoscut și pe înțelesul tuturor, a fost și este însă, prea puțin folosit de cei ajunși la cârma ei...

Victor Apostolescu

Cine plătește pagubele revoluțiilor ?

În România (ca în toate țările satelite ale Rusiei Sovietice) a avut loc un trist experiment revoluționar cu ocazia aplicării în practică a doctrinei marxist-leniniste, după metodele staliniste și ale " învățămintelor " marelui revoluții socialiste din Octombrie 1917. Acest experiment revoluționar a avut de scop desființarea și distrugerea fizică și economică a burgheziei și a țărănimii române, ca păături sociale, odată cu mijloacele lor economice .

Care au fost urmările revoluției ? Am văzut cu toții : sărăcirea poporului român, munci forțate, sute de mii înțemnițați, mii și mii de morți, munți de suferință, lipsuri, etc., etc., după care a urmat perioada de refacere a Țării, cu munci silnice, cu sudoare multă, cu privațiuni și suferinți de tot felul .

Bietele popoare plătesc de trei ori revoluțiile la care au fost, sau sunt silite să participe .

Prima oară plătesc cu viața lor ca să aibă loc revoluția, unii fiind mânați din urmă de corifeii revoluțiilor, alții fascinați de imaginea unei lumi, sau a unei societăți mai bune .

A doua oară, cei ce au făcut revoluțiile și urmașii lor, sau mărghinașii revoluției, plătesc cu munca și sudoarea frunții lor, cât și cu averea care le-a mai rămas, dacă le-a mai rămas ceva, pagubele materiale pentru refacerea distrugerilor cauzate de revoluție .

A treia oară, si cea mai sinistă dintre plăți, pentru cei ce au făcut revoluția, va fi - că-și vor pierde libertatea, sau viața, simțind pe grumazul lor cisma și ștreangul atotputernicilor instalați la cârma țării, ca urmare a revoluțiilor sângeroase și nedrepte, pentru că cine cucerește puterea prin revoluție, o menține prin teroare și o pierde printr'o altă revoluție .

Cine participă la revoluții să știe din capul locului că va plăti prăpădul lor cu vârf și îndesat, toată viața lor, și apoi destul cu viața lor . De această lege verificată de istorie, nu scapă nimeni .

Când vom asista însă, la cea mai mare revoluție, aceea care va aduce pacea pe pământ și buna înțelegere între oameni ?...

Este de dorit să trăim această revoluție, dar ea face parte din tainele Dumnezeirii....

N.Toma

Dr. Ioan Cuşa +

Sărbătorirea Înălțării Sf. Constantin și Elena, nu ne-a adus bucuria celebrării celor care au înălțat la lumină Crucea depe Golgota, ci durerea plecării dintre noi a celui care a fost prieten, frate de credință și așteptări, IOAN CUSA !

Ne-a părăsit după o grea suferință la vârsta de 56 de ani. Plecarea lui nu este o simplă despărțire de un om, cinstit și iubit, apreciat de Românii din pribegie. Durerea noastră nu este durerea simplă a pierderii unui prieten. Ioan a reprezentat, prin traectoria vieții lui, necontenita luptă a întregului neam românesc pentru afirmarea identității lui, a onoarei lui, dar mai ales a locului ce i se cuvine în rândul neamurilor, așa cum l-a sortit Dumnezeu.

În traectoria vieții lui se oglindește destinul tragic al acelei frânturi de neam silit să pribegască dealungul Balcanilor, în căutarea unui adăpost veșnic contestat, în care să-și poată perpetua chipul și sufletul.

În traectoria vieții lui se oglindește tragicul destin al Armănilor persecutați, iar peregrinările lui dealungul Europei, peregrinările străbunilor vânturați de istorie și de răutatea oamenilor până la ștergerea însăși a identității și numelui lor.

Din satul cățarat pe culmile munților, familia lui este alungată de nedreptatea Istoriei. Părăsește pentru totdeauna turma, izvoarele și pădurile Macedoniei sfărțecate pentru a căuta adăpost în Cadrilaterul lui Basarab, robii de secole Turcilor. La vârsta de numai trei ani, în 1928 Ioan a luat cu el doar imaginea mitică a plaiurilor de care va tot visa mai târziu, dar pe care nu le va putea vedea niciodată.

Si-a împlinit copilăria în tradiția străbunilor dar și sub amenințarea comitagiilor bulgari, trimiși peste graniță să zădărnicească opera de re-romanizare a acestui colț străvechi, uitat de politicieni și lăsat pradă lăcomiei vecinilor.

Dar de pace nu a avut noroc. Când cerul s'a mai luminat și ciobanii au reușit să mânuiască, alături de fluer și cârlig, coarnele plugului, nenorocul s'a abătut din nou pe capul familiilor de coloniști și Ioan a trebuit să ia din nou drumul refugiului, de data aceasta să colonizeze satele părăsite de foștii coloniști germani din Dobrogea. Aci l-a ajuns, elev fiind, marea pacoste ce s'a abătut peste destinul întregului neam, puhoiul stepelor și seceta marxismului.

Rod al unei tradiții milenare de libertate și onoare, el și-a găsit dintru'nceput locul firesc, alături de cei care nu au vrut să accepte cu brațele încrucișate fatalitatea și s'au jurat să nu-și găsească odihnă până în clipa în care neamul nu-și va regăsi chipul adevărat, schilodit și caricaturizat de cei fără Dumnezeu.

Student la București, scapă în 1948 de ghiarele Securității comuniste și trece clandestin în Jugoslavia pentru a nimeri împreună cu alți refugiați în minele de cărbuni din Bosnia lui Tito. Evadează de acolo, călăuzit de aceleași stele care au călăuzit dealungul secolelor turmele străbunilor, flămând, ajunge în "lumea liberă" pentru a face cunoștință cu mizeria și promiscuitatea lagărelor de refugiați.

Poposește în cele din urmă pe malurile Senei, parcă mai ospitaliere și mai înțeleghătoare, unde își împletește mizeria de refugiat cu muncă rău răsplătită și studii universitare la Paris și Strassburg. Dar înțelege foarte repede că fără independență materială, nimic durabil nu se poate construi în occidentul îmbuibat și nepăsător. Si se pune pe lucru. În decurs de câțiva ani numai, muncind zi și noapte, fără preget, sacrificând sănătatea, vacanțe, sărbători și distracții,

reuşeşte să înjghebeze o întreprindere prosperă, umană, axată pe dragostea de om şi nu pe exploatare. Realizarea aceasta îi va permite să participe la punerea jaloanelor unei activităţi culturale româneşti de nepreţuită valoare. Din sacrificiul lui material, din dragostea lui pentru carte, pentru frumos, dar mai ales pentru adevărata cultură românească, vor vedea lumina tiparului lucrări româneşti ale scriitorilor din exil, dar şi a celor cari au fost îngropaţi de două ori, odată de moarte şi a doua oară încă mai adânc, de analfa-beţii care au pus mâna pe destinul nostru cultural şi care fac tot ce pot să îngroape pentru totdeauna tocmai acele opere care oglinesc mai strălucit specificitatea şi geniul românesc .

Nu este aici locul pentru un panegiric. Alţii poate, care sunt mai calificaţi, vor scrie despre tot ceea ce Ioan a făcut pentru exil, pentru biserică, pentru refugiaţi, dar şi pentru cei care venind din ţară ca " reprezentanţi ai culturii ", etalau fără vrerea lor mizeria materială, oglinda mizeriei globale care stăpâneşte azi dela Nistru şi pân la Tisa .

Nu a existat manifestare românească la care el să nu participe cu tot sufletul, cu toată dărnicia. Atât de mare a fost dăruirea încât, deşi înzestrat de Dumnezeu cu o sensibilitate deosebită, a sacrificat şi talentul lui de poet şi setea de scriitor care-i ardea inima. - " Când vom avea timp şi pentru noi, atunci vom putea scrie şi versuri. Deocamdată esenţialul este în altă parte "...

Dar timp nu a mai avut. Pentru că Dumnezeu a binevoit să-l cheme la El .

Ioan a plecat prea de timpuriu dintre noi, de aceea durerea noastră este întunecată.

Noi ne rugăm pentru sufletul lui şi îi mulţumim pentru exemplu. Dumnezeu să-l păstreze printre cei aleşi !

D.B.

I

Scrisoarea pastorală a Episcopatului polonez..

Printr'o scrisoare pastorală, adresată nu de mult timp, credincioşilor săi, Episcopatul polonez ia poziţie contra ateismului impus în ţara lor de regimul comunist, astfel :

"-Nu se poate cauza un rău mai mare oamenilor decât acela de a le răpi credinţa în Dumnezeu ". Si-apoi : " Polonezii au constatat că - presa scrie minciuni, radio şi televiziunea răspândesc minciuni. Scoala învaţă minciuni. Aşa dară minciuna s'a reîntors contra mincinoşilor. Cuvântul şi-a pierdut valoarea sa, adevărul a fost trecut sub tăcere şi comentarii perfide au fost plasate în lume...Au fost tolerate condiţii care favorizează necinstea ; de se vrea o reînnoire a vieţii, atunci trebuiesc înlăturate cauzele, deci : a-baterile împotriva adevărului, împotriva curajului, împotriva credinţei în Dumnezeu ". Cuvinte clare şi fără înconjur din partea Episcopatului polonez .

Patriarhatul român ortodox a închis şi închide însă, ochii la stări de lucruri similare din Tara noastră şi nu mai pridideşte cu laudele şi temenelile la adresa lui Ceauşescu şi a regimului patronat de el . Nici o reacţiune din partea Marii Biserici noastre faţă de calvarul pe care l-a îndurat şi-l mai îndură încă, Părintele Calciu din partea regimului comunist, pentru că a propovăduit adevărurile Invăţăturii creştine la studenţii săi .

Imbolnăvire diplomatică ?...

Vizita Președintelui Republicii Federale Germania în Resere , care urma să aibă loc la sfârșitul lunii Martie a.cr. - a fost amânată " sine tempore ", din motive - de boală ?!...

Se spune că nu gripa l-ar fi împiedicat pe Președintele Carstens să facă această călătorie, ci faptul că Nicolae Ceaușescu n'ar fi binevoit să-i dea posibilitatea de a vizita, cu această ocazie, și populația germană din unele regiuni ale Ardealului și din Banat.

I-o fi fost teamă, poate, regimului din Tară că Președintele Germaniei Federale o să le vorbească la ai săi, între altele, și de obligațiile pe care și le-au luat țările semnatare ale Tratatului dela Helsinki ?.. Ori, asta n'ar dori-o Ceaușescu să fie spusă tocmai acum când arde flacăra libertății în Polonia...

X

N.Frunză

In Orientul Mijlociu fierbe cazanul politic incontinuu . Când va da în clocot și care va fi extinderea exploziei lui, în caz că noul Președinte al Statelor Unite ale Americii, Reagan, împreună cu lumea europeană nu vor reuși să stabilească acolo o ordine dreaptă, este de neprevăzut...

Ceeace se poate spune însă, cu siguranță, este că iraționalul se găsește la el acasă și a prins bine rădăcini în această regiune.

V.P.

X

X

Apel . De doriți să mai apară acest Buletin, sprijiniți-l !
Contribuția bănească să se trimită la Casierul nostru :

Mircea Orendovici - ML,

Konto Nr.2878057 / 01 , Dresdener-Bank,
Schloss Str.

6780 Pirmasens, Republica Federală Germania .

Pentru cei cari nu au posibilitatea să-și dea obolul prin bancă (la contul de mai sus), ci prin poștă, reamintim aci adresa Casierului :

Mircea Orendovici

Parkschenke

Gärtnerstr.2

6780 Pirmasens, Republica Federală Germania